

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Λ. ΠΙΕΡΡΗΣ

Η ΜΟΝΗ ΟΔΟΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

15 Μαΐου 2014

Η κατάντια της Ελλάδας είναι οικτρή. Η εθνική ανεξαρτησία και κυριαρχία εκμηδενίζεται. Ο εξευτελισμός της χώρας είναι ανυπόφορος. Η όποια πενιχρή Δημοκρατία υφίστατο έχει εξανδραποδισθεί. Η δυσπραγία της κοινωνίας είναι ανείπωτη. Οι παραγωγικές δυνάμεις εξουθενώνονται. Ο λαός δυστυχεί. Οι νέοι βυθίζονται στην αδιαφορία ή την απογοήτευση. Το μέλλον καταστρέφεται για γενεές. Η συνολική ταπείνωση πήρε τραγικό βάθος. Χρειάζεται απαραίτως τραγική λυτρωτική κάθαρση.

Το Καθεστώς καλλιεργεί θολούρα και σύγχυση με την ολοκληρωτική προπαγάνδα των πολιτικών, δημοσιογραφικών και άλλων ενεργουμένων του, σπέρνει απογοήτευση με την εμμονή του στο προφανές λάθος κατεύθυνσης. Προκαλεί όμως μόνο οργή και θερίζει κατάρεις. Και θα την δρέψει σύντομα την μήνι με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Η Νέμεση ακόνισε και κραδαίνει το ξίφος της τιμωρίας του.

Για να δυναμώσει η οργή της κοινωνίας ας σκεφτούμε τη μοναδική οδό σωτηρίας, τον μόνο τρόπο εξόδου από την τερματική κρίση. Και θα μιλήσω σήμερα πρακτικά. Και επιγραμματικά.

Την χώρα σκιάζει η ατίμωση και πλακώνει η σκλαβιά.

Οι Έλληνες ευρισκόμαστε υπό ατιμωτική δουλεία. Δουλεία είναι κάθε αφύσικος περιορισμός στην ελευθερία δράσης – είναι είτε βάρος ασήκωτο συσσωρευμένο από λάθη προηγούμενα άλλων είτε πέδη δεσμευτική της κατεύθυνσης ή της έντασης της κίνησης. Έτσι, επί παραδείγματι, χρέος διογκωμένο από εσφαλμένες πολιτικές είναι βάρος δουλείας. Νόμισμα αναντίστοιχο προς την πραγματική οικονομική κατάσταση μιας χώρας είναι πέδη διακώλυσης της εθνικής προόδου και ευημερίας.

Η Ελλάδα είναι μια ανελεύθερη χώρα.

1) Και πρώτα, η οικονομική ελευθερία είναι υποτυπώδης. Το σύστημα είναι φεουδαρχική ολιγαρχία. Οι ξένες εταιρείες φεύγουν. Οι καλές μεγάλες ελληνικές, που δεν έγιναν μεγάλες με ανταποδοτικούς διορισμούς της πολιτικής εξουσίας, εκπατρίζονται επίσης. Μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις βογγάνε. Ο δείκτης οικονομικής ελευθερίας του Heritage Foundation (2014 Index of Economic Freedom) τοποθετεί την Ελλάδα στην κατηγορία των ως επί το πλείστον ανελεύθερων χωρών, *mostly unfree*, (119η θέση), μετά π.χ. την Ουγκάντα (91^η θέση).

Άρα, καμία ουσιαστική μεταρρύθμιση δεν πραγματοποιήθηκε στη χώρα, ούτε κατά τη διάρκεια της Κρίσης. Συνεπώς οι θυσίες των Ελλήνων σε αυτό το διάστημα γίνονται επί ματαιώ – δηλαδή χρησιμοποιούνται για να επιβιώσει το σύστημα της φεουδαρχικής ολιγαρχίας με τα στεγανά του (ανακεφαλαιοποίηση του αποτυχημένου τραπεζικού συστήματος, δημόσια έργα για τον δημόσιο εργολάβο, προστασία μονοπωλίου διωλισμένων καυσίμων, προνόμια ΜΜΕ, και τα τοιαύτα).

2) Η ελευθερία τύπου στην Ελλάδα είναι ανατριχιαστικά χαμηλή. Το βιώνουμε με την ακατάσχετη προπαγάνδα που διαχέεται από τα μεγάλα εθνικά δίκτυα και εφημερίδες και τον φόβο των μικρότερων και τοπικών. Ισχύει βαρεία *de facto* λογοκρισία γνώμης, ενώ η πληροφόρηση διαστρεβλώνεται συστηματικά. Στον δείκτη των Δημοσιογράφων χωρίς Σύνορα (Reporters Without Borders, Index of Press Freedom) η Ελλάδα έχει βυθιστεί 50 θέσεις χαμηλότερα τα τελευταία 5 χρόνια. Είναι στην 99η θέση, κάτω 14 θέσεις από πέρυσι. Ευρίσκεται σε χειρότερη κατάσταση π.χ. από το Kyrgyzstan. Ανήκει στην ομάδα των χωρών με αξιοσημείωτα προβλήματα.

3) Η πολιτική ελευθερία είναι επίσης εξαιρετικά περιορισμένη. Η αντιστοίχιση μεταξύ λαϊκής βούλησης και πολιτικού συστήματος είναι μηδαμινή για δυο κυρίως λόγους.

Πρώτον, το καθεστωτικό πολιτικό σύστημα δεν αρθρώνει καθαρές εναλλακτικές μορφοποιήσεις των τάσεων και της σκέψης των μεγάλων αριθμών. Ειδικότερα, δεν υπάρχει πολιτικό σχήμα στην κατεστημένη πολιτική σκηνή που να εκφράζει συστηματικά αρχές και πολιτικές της ελεύθερης οικονομίας, ιδιαίτερα ταιριαστές για τον άναρχο και «αριστειακό-αριστοκρατικό» χαρακτήρα του Έλληνα. Το ίδιο για στρατηγικές επιλογές φυσικές για τη γεωπολιτική και πολιτισμική φυσιογνωμία και ιδιαιτερότητα της χώρας, πλην ενός ανόητου, ανοίκειου και ύποπτου Ευρωπαϊσμού που έχει αναχθεί από τις ελίτ της αναξιοκρατίας σε κοινό τόπο. (Η ιδέα και μόνο ενός δημοψηφίσματος για την παραμονή της χώρας στην Ευρωζώνη το 2011 προκάλεσε υστερική κρίση πανικού στο καθεστώς της χώρας). Επίσης δεν υπάρχει πολιτικός φορέας στην κεντρική σκηνή της αντίληψης και πρακτικής ενός ουδέτερου, ελαφρού, κράτους-πλαίσιου με μινιμαλιστικό κανονιστικό πλαίσιο, αλλά σκληρού στην αμερόληπτη εφαρμογή των λίγων κανόνων του παιχνιδιού.

Πολύ περισσότερο και προ πάντων, δεν έχει αφεθεί να καλλιεργηθεί μορφή που να συνδέει όλες τις διαστάσεις μιας συνολικής στρατηγικής εναρμόνιας προς την ταυτότητα του Ελληνισμού και τον ιδιοχαρακτήρα του Έλληνα σε μια ολοκληρία.

Όταν δεν εκφράζεται στο επίσημο κατεστημένο το οικείο, αυτό που χαρακτηρίζει ένα έθνος, αλλά ισχύει το ξένο ανοικείο, τότε το πρόβλημα συνίσταται στην συστημική δυσαρμονία κοινωνίας και καθεστώτος της χώρας και συνεπώς επιδέχεται μόνο μια λύση: ξετίναγμα του καθεστώτος συλλήβδην.

Και δεύτερον, επί πλέον, το πολιτειακό και εκλογικό πλαίσιο το ίδιο είναι αντιδημοκρατικό και προκαλεί συστηματική φαλκίδευση της λαϊκής βούλησης. Πρόκειται πλέον για μια πρωθυπουργική δικτατορία, από την οποία εξαρτώνται κοινοβουλευτική και δικαστική εξουσία. Η

διάκριση των εξουσιών και η εσωτερική ιεράρχηση κάθε μιας κρατικής λειτουργίας είναι αέρας κοπανιστός.

4) Τέλος, και σπουδαιότερο, η πολιτισμική ελευθερία είναι **ανύπαρκτη**. Ο μεγαλύτερος βραχνάς του Έλληνα είναι η πνευματική δουλεία. Η ταυτότητα του Ελληνικού χαρακτήρα εγκλωβίζεται σε ξένα διανοητικά και αξιολογικά σχήματα. Η δουλεία του πολιτιστικού Ελληνισμού είναι η χειρότερη δουλεία την οποία υφιστάμεθα. Πρόκειται για τον συστηματικό αναξιοκρατικό Ευρωπαϊστικό πιθηκισμό των εγχωρίων “élites”. Η αναγκαία συνεπακόλουθη πολιτιστική κατωτερότητα αποτυπώνεται στην εκπαιδευτική αποτυχία. Μεταξύ των 40 χωρών στις οποίες μετρήθηκε ένας σύνθετος δείκτης γνωστικών δεξιοτήτων και εκπαιδευτικής επάρκειας (2014 Index of Cognitive Skills and Educational Attainment) η Ελλάδα καταλαμβάνει την 33^η θέση, πίσω από την Βουλγαρία και Ρουμανία, και με πτωτική μάλιστα τάση από το 2012 (The Learning Curve 2014, Pearson - Economist Intelligence Unit).

Βιώνουμε συνολική οικονομική, πληροφοριακή, πολιτική και πολιτισμική δουλεία. Ο Έλληνας, κατ' εξοχήν ατομιστής, και λάτρης της αριστείας, ασφυκτιά περιοριζόμενος σε πλαίσια πολυκανονιστικά, ομογενοποιητικά και από πάνω ανοικεία προς την ιδιοσυγκρασία του χαρακτήρα και την πολιτιστική του ταυτότητα. Και αντιδρώντας στην επιβαλλόμενη δουλεία του «εθελokaκεί» (Ηρόδοτος). Απελευθερούμενος θα θριαμβεύσει, όπως οι Αθηναίοι μετά τις σαρωτικές και ριζοσπαστικές μεταρρυθμίσεις του Κλεισθένη και υπό την στρατηγική συνολικής ισχύος του Θεμιστοκλή.

Ουσιαστική Ελευθερία είναι να είσαι ο εαυτός σου και να φθάνεις στα όριά σου. Είναι να γίνεσαι αυτό που ήταν να είσαι κατά την σφραγίδα της ύπαρξής σου, να πραγματώνεις το «τι ην είναι» σου (Αριστοτέλης). Κάθε εμπόδιο σε αυτήν την πραγμάτωση είναι, ιδιαιτέρως για τον Έλληνα που είναι φτιαγμένος για την κουλτούρα της αριστείας, δουλεία.

Ιδού λοιπόν ο προφανής και μόνος δρόμος εξόδου από τον λαβύρινθο της οικονομικής, πολιτικής, εθνικής και πολιτισμικής εξαθλίωσης στον οποίο το Καθεστώς μας έχει ρίξει, θυσία στον μυθολογικό Ευρωπαϊστικό Μινώταυρο.

Απελευθέρωση.

Απελευθέρωση οικονομική από το δημόσιο και ιδιωτικό χρέος – Σεισάχθεια.

Απελευθέρωση νομισματική: άμεση έξοδος από τον παραλογισμό του Ευρώ, το οποίο φυσικά δεν έπρεπε ποτέ να είχαμε υιοθετήσει.

Απελευθέρωση από το ενοχλητικό Κράτος: κατάργηση του πολυπαρεμβατικού και κατευθυντικού Λεβιάθαν που υπό το ψευδεπίγραφο πρόσχημα της προστασίας των αδυνατώτερων μεριμνά αποκλειστικά υπέρ των συμφερόντων της εγχώριας φεουδαρχικής ολιγαρχίας, των Κοτζαμπάσηδων του Ευρωπαϊσμού.

Απελευθέρωση στρατηγική: εγκατάλειψη της γεωπολιτικής παράνοιας του Ευρωπαϊσμού, επιστροφή στην σοφία της περιφερειακής δυναμικής, σε στενό συντονισμό προς το παγκόσμιο μονοπολικό πεδίο και με δημιουργική ισορροπία μεταξύ Γερμανίας – Ρωσίας.

Απελευθέρωση πληροφοριακή και εκπαιδευτική: διάλυση των εστιών της εντόπιας ολιγαρχικής προπαγάνδας, άνοιγμα των οδών πληροφοριών, γνώσης και ιδεών, ελεύθερο πεδίο για τους παρόχους παιδείας.

Απελευθέρωση πολιτική: καταδίκη του παλαιοκομματισμού που ωδήγησε την χώρα στον όλεθρο, και ίδρυση νέων πολιτικών φορέων σε αντιστοιχία προς την λαϊκή βούληση και το Άνυσμα της Ιστορίας.

Απελευθέρωση πολιτειακή: καθολική διαγραφή ενός συνταγματικού συστήματος που από υπερβάλλοντα «δημοκρατισμό» μετέπεσε χωρίς αντίδραση σε αρχηγική κομματική δικτατορία παραμερίζοντας τους στοιχειώδεις θεσμούς ενός υγιούς κράτους. Συντακτική Συνέλευση για την θέσπιση ενός πολιτειακού συστήματος πολυμερισμένης εξουσίας (checks and balances), βαθύτατα αποκεντρωμένου.

Και υπέρ πάντα και δια πάντα απελευθέρωση πολιτιστική: απεμπλοκή από τον πιθηκίσιο Ευρωπαϊσμό και επιστροφή στην ταυτότητα του Ελληνισμού ως βιώματος και συστατικών αρχών, τρόπου σκέψης και αξιακού συστήματος, οργάνωσης δράσης και κινήτρων δράσης.

Να η Οδός. Λέγεται και είναι Απελευθέρωση.

Την χρειαζόμαστε πολύ περισσότερο από το 1821.

Η Απελευθέρωση είναι πράξη Ασυνέχειας.

Το παλαιό Καθεστώς εξαθλίωσε την κοινωνία, ατίμασε την χώρα, πρόδωσε τον Ελληνισμό.

Είναι ένοχο εγκλήματος καθοσιώσεως.

Πέθανε και κάνει πως δεν το ξέρει.

Η τομή από αυτό είναι απαραίτητος όρος υγείας και σωτηρίας.

Ο καιρός ωρίμασε για την Νέα Αρχή του Ελληνισμού. Τίποτα δεν μπορεί να την σταματήσει.